

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **L.**, , IČO: X., zastúpeného **JUDr. I. R.**, *advokátkou so sídlom K.*, proti žalovanému **Krajskému úradu životného prostredia v Trenčíne**, so sídlom Hviezdoslavova 3, Trenčín, zastúpeného **JUDr. A. S.**, *advokátkou Advokátskej kancelárie so sídlom D.*, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. j. KÚŽP/2009/00424-2/Đu z 01. júna 2009, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 13S/61/2009-157 z 23. augusta 2011, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 13S/61/2009-157 zo dňa 23. augusta 2011 **z r u š u j e** a vec mu **vracia** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e:

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „krajský súd“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. j.: KÚŽP/2009/00424-2/Đu z 01. júna 2009 a rozhodnutie Obvodného úradu životného prostredia v Považskej Bystrici č. j.: OÚŽP-2009/00027-7-Ba EA18A-10 z 23. apríla 2009 a vec vrátil na ďalšie konanie z dôvodu § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“).

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 244 ods. 1, § 247 ods. 1, § 250 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku a § 14 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), keď vychádzajúc zo záveru Ústavného súdu Slovenskej republiky vyslovený v jeho náleze, č. k. II. ÚS 197/2010-52 z 13. januára 2011 mal za to, že bez ohľadu na procesné označenie osoby v konaní je základným kritériom pre posúdenie jej účasti predovšetkým dopad účinkov postupu orgánu štátnej moci (súdu alebo orgánu verejnej správy) alebo jeho

rozhodnutia na základné práva, ktoré má takáto osoba zaručené v ústave alebo prostredníctvom medzinárodnej zmluvy. V prejednávanej veci mal za nepochybné, že jadrom sporu medzi žalobcom a žalovaným je základné právo každej osoby na súdnu ochranu v spojení s právom jednotlivca na ochranu, resp. právo na priaznivé životné prostredie s poukazom na čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru [Oznámenie Ministerstva zahraničných vecí Slovenskej republiky č. 43/2006 Z. z. o prijatí Dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia (ďalej len „Aarhuský dohovor“)], spolu s čl. 44 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“).

Citujúc čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru mal krajský súd za celkom logické konštatovanie, že Slovenská republika okrem iného prevzala na seba medzinárodný záväzok zabezpečiť v zmysle čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru prístup verejnosti k správnym a súdnym konaniam, a pokiaľ zákonodarná alebo výkonná moc nevykonala príslušné normotvorné (všeobecne záväzné) kroky k vytvoreniu vhodných podmienok na implementáciu tohto subjektívneho práva jednotlivca v slovenskom právnom poriadku, potom súdna moc na základe ústavného kritéria prednosti komunitárneho práva (čl. 7 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky) a zásady lojálnej spolupráce (čl. 4 ods. 3 Zmluvy o Európskej únii) a rešpektovania princípu právneho štátu (čl. 1 ods. 1 ústavy) musí v prípade jednotlivca dovoľávajúceho sa v konkrétne prejednávanej veci na právo prístupu verejnosti k správnym a súdnym konaniam toto právo mu v individuálnej veci priznať.

Podľa krajského súdu iba takýmto výkladom procesného práva, týkajúceho sa podmienok, ktoré je potrebné splniť na podanie správnej žaloby, sa v čo najväčšej možnej miere zohľadnia ciele článku 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru, ako aj cieľ účinnej súdnej ochrany práv poskytovaných komunitárnym právom za účelom, aby organizácia na ochranu životného prostredia, akou je nepochybne žalobca, mohla v súdnom prieskume napadnúť rozhodnutie prijaté v rámci správneho konania, ktoré by mohlo byť v rozpore s komunitárnym právom v oblasti životného prostredia.

Takto potom krajský súd na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté v rozsudku Súdneho dvora Európskej únie, krajský súd napadnuté rozhodnutie zrušil pre nesprávne právne posúdenie veci.

O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 OSP a v konaní úspešnému žalobcovi priznal ich náhradu v sume 452,60 eura v zmysle ich vyčíslenia právnou zástupkyňou žalobcu.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie najskôr čo do náhrady trov konania a neskôr aj vo veci samej.

V odvolaní proti rozhodnutiu o trovách konania namietal, že na pojednávaní dňa 23.08.2011 žalovaný požiadal senát, aby pri rozhodovaní o nároku žalobcu na náhradu trov konania aplikoval ustanovenie § 150 OSP, nakoľko žalovaný sa toho času ocitol v ním nezavinenej nepriaznivej finančnej situácii, v ktorej mu i uloženie povinnosti nahradiť trovy konania úspešnému žalobcovi, môže spôsobiť nemalé problémy. Napriek tejto žiadosti žalovaného krajský súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia argumentačne i nijakým spôsobom nevysporiadal s tým, prečo žalovaným uvádzané dôvody hodné osobitného zreteľa nezohľadnil. V tejto časti napadnuté rozhodnutie žalovaný považuje za nepreskúmateľné.

Druhou námietkou žalovaného vznesenou v odvolaní proti rozhodnutiu o trovách konania bol nesúlady písomného vyhotovenia rozsudku v tejto časti s jeho vyhlásením, keď dňa 23.08.2011 krajský súd na pojednávaní vyhlásil rozsudok, ktorým zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného a žalovanému uložil povinnosť nahradiť trovy konania v sume 183,99 eura do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, avšak v písomnom vyhotovení napadnutého rozsudku, doručeného dňa 27.09.2011, bol už žalovaný zaviazaný na náhradu trov konania žalobcu vo výške 452,60 eura a i v odôvodnení napadnutého rozsudku krajský súd odôvodňuje vyčíslenie náhrady trov konania vo výške 452,60 eura. Takto potom bez bližšieho odôvodnenia však zápisnica z pojednávania a verejného vyhlásenia rozhodnutia nekorešponduje s doručeným písomným vyhotovením napadnutého rozhodnutia, v ktorom je žalobcovi priznaná náhrada trov konania o 268,61 eura vyššia, ako bolo na pojednávaní dňa 23.08.2011 vyhlásené.

Žiadal preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 13S/61/2009 zo dňa 23.08.2011 v napadnutej časti aplikujúc ustanovenie § 150 OSP v zmysle ustanovenia § 220 OSP zmenil a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal alternatívne rešpektujúc ustanovenie §§ 156 ods. 4 a 170 ods. 1 OSP v zmysle ustanovenia § 220 OSP zmenil a žalobcovi priznal náhradu trov konania vo výške 183,99 eura.

Zároveň uplatni náhradu trov odvolacieho konania vo výške 130,91 eura za 1 úkon právnej pomoci 123,50 eura + 7,41 eura paušál hotových výdavkov.

V odvolaní vo veci samej žalobca uviedol, že napriek stanovisku Súdneho dvora Európskej únie, nemôže sa plne stotožniť so záverom prvostupňového súdu, pričom poukazuje na doterajšiu rozhodovacia činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý v minulosti v obdobných veciach zaujal stanovisko, podľa ktorého žalobcovi svedčí postavenie zúčastnenej osoby, nie účastníka konania. Citujúc článok 9 ods. 1, 2 a 3, článok 6

ods. 1 písm. a/ a písm. b/ Aarhuského dohovoru, § 82 ods. 3, § 81 ods. 1 a 2 zákona 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení zákona č. 454/2007 Z. z. účinného od 01.12.2007 (ďalej len „zákon o ochrane prírody a krajiny“) a § 14 správneho poriadku poukazoval na to, že pre definíciu účastníka konania uvedenú v písmene a/ až c/ § 14 správneho poriadku je spoločným znakom hmotnoprávny pomer fyzickej, resp. právnickej osoby. Musí ísť o vlastný záujem účastníka konania; vystupovanie vo všeobecnom záujme netvorí základ pre vznik postavenia účastníka konania v konkrétnom správnom konaní. K veci, ktorá je predmetom konania podľa žalovaného pre naplnenie obsahu definície priznávajúcej postavenie účastníka konania tomu, koho práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti môžu byť rozhodnutím priamo dotknuté, je nevyhnutné, aby v konaní vo veci tretej osoby sa následky rozhodnutia prejavili na právnom postavení inej fyzickej alebo právnickej osoby, t. j., že vydaným rozhodnutím bude priamo dotknutá vo svojom postavení. Predpokladá sa, že rozhodnutím môže byť priamo dotknutý len ten, koho právne postavenie môže byť po vydaní rozhodnutia iné, ako pred rozhodnutím.

S poukazom na ustanovenie § 14 ods. 2 správneho poriadku namietal, že procesné postavenie účastníka mal žalobca len do 30.11.2007, t. j. kým zákon č. 454/2007 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v znení neskorších predpisov, nenadobudol účinnosť. Pri posudzovaní otázky, či žalobcovi možno na základe právnej úpravy § 14 ods. 1 správneho poriadku priznať postavenie účastníka konania, žalovaný vychádzal aj z právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyjadreného v rozsudku sp. zn. 4Sž/122/1995 zo dňa 26.03.1996 a v rozsudku sp. zn. Sž-o-NS 114/03 zo dňa 23.03.2004, ktorým bol potvrdený rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Sž/169/2002 zo dňa 11.06.2003.

Na základe právnej úpravy § 14 správneho poriadku žalovaný dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky pre to, aby žalobcovi bolo v konaní Obvodného úradu životného prostredia v Považskej Bystrici č. j. OÚŽP-2009/00027 priznané postavenie účastníka konania, lebo nie sú splnené podmienky upravené v § 14 správneho poriadku a zároveň takéto postavenie nie je možné vyvodit' ani zo zákona o ochrane prírody a krajiny, ani z Aarhuského dohovoru. Žalobca môže mať v uvedenom správnom konaní len postavenie zúčastnenej osoby v súlade s § 82 ods. 3 zákona o ochrane prírody a krajiny.

S ohľadom na vyššie uvedené žiadal Najvyšší súd Slovenskej republiky, aby zmenil rozsudok Krajského údu v Trenčíne a žalobu zamietol.

Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok krajského súdu potvrdil a priznal žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania, ktoré vyčíslil na sumu 240,08 eura.

Poukázal na to, že odvolaciemu súdu je z vlastnej rozhodovacej praxe známy vývoj vo veciach týkajúcich sa účasti mimovládnych organizácií v konaniach podľa Zákona o ochrane prírody a krajiny a Najvyšší súd Slovenskej republiky opakovane, v niekoľkých desiatkach prípadov tým, že zrušil rozhodnutie prvostupňových súdov, ktoré zamietali druhovo rovnaké žaloby žalobcu, a to po rozhodnutí Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 08.03.2011, ktorým tento súd rozhodoval o prejudiciálnych otázkach položených Najvyšším súdom Slovenskej republiky. Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil svoj zásadný právny názor vo veciach účasti mimovládnych organizácií zaoberajúcich sa otázkou ochrany prírody v rozsudku sp. zn. 5Sžp/41/2009 zo dňa 12.04.2011 a z uvedeného právneho názoru vychádzal aj Krajský súd v Trenčíne, ktorý vec správne právne posúdil.

Podotkol, že žalovaný podal svoje odvolanie proti výroku napadnutého rozhodnutia vo veci samej zo dňa 07.10.2011, doručené Krajskému súdu v Trenčíne dňa 10.10.2011 po tom, čo Ministerstvom životného prostredia Slovenskej republiky, sekciou ochrany prírody a tvorby krajiny bolo vydané usmernenie zo dňa 26.09.2011 sp. zn. 7413/2011, ktorým práve krajské úrady životného prostredia usmernil tak, aby za splnenia podmienok, že sa mimovládne organizácie zaoberajúce sa otázkou ochrany prírody dožadujú postavenia účastníka konania, konali s takýmito občianskymi združeniami ako s účastníkmi konania. Za takejto situácie je postup žalovaného v predmetnom konaní nie celkom pochopiteľný.

K vyjadreniu pripojil aj usmernenie k postaveniu združení s právnou subjektivitou v konaniach podľa zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane v znení neskorších predpisov z 26.9.2011 č. 7413/2011-12 vydaného Ministerstvom životného prostredia Slovenskej republiky, sekciou ochrany prírody a tvorby krajiny, v závere ktorého je uvedené, že vzhľadom na rozhodovacia činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a vzhľadom na rešpektovanie základnej zásady správneho konania, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely, majú združenia s právnou subjektivitou, ktorých predmetom činnosti je ochrana prírody a krajiny a ktoré oznámia svoju účasť v konaní v súlade s § 82 ods. 3 zákona č. 543/2002 Z. z., postavenie účastníkov konania podľa § 14 ods. 1 správneho poriadku, ak tvrdia, že rozhodnutím orgánu ochrany prírody môžu byť ich práva a právom chránené záujmy priamo dotknuté; združenia, ktoré si nežiadajú postavenie účastníka konania majú postavenie zúčastnenej osoby. Zároveň boli krajské úrady životného prostredia požiadané, aby v tomto smere usmernili aj obvodné úrady v ich pôsobnosti.

Pokiaľ ide o odvolanie žalovaného týkajúceho sa náhrady trov konania navrhol rozsudok súdu prvého stupňa v tejto časti potvrdiť.

Vyjadrenie vo veci podal aj účastník správneho konania obchodná spoločnosť B., akciová spoločnosť, so sídlom B., IČO: X, v prospech ktorej bol Obvodným úradom životného prostredia v Považskej Bystrici vydaný súhlas podľa § 13 písm. d/ zákona o ochrane prírody a krajiny na oplatenie pozemkov za hranicami zastaveného územia obce v katastrálnych územiach T. a P., nachádzajúcich sa v území s 2. stupňom ochrany prírody za účelom plánovaného rozšírenia zvernice B. na chov jelenej zveri v lokalite S., ktoré rozhodnutie je už právoplatné.

Spoločnosť B. si týmto podaním uplatnila možnosť vstúpiť do súdneho konania ako vedľajší účastník podľa § 250 ods. 1 druhá veta a § 93 ods. 1 OSP, pretože jej práva by mohli byť zrušením preskúmaného správneho rozhodnutia dotknuté. Žalovaný, resp. obvodný úrad, by totiž musel po zrušení tohto rozhodnutia znova konať vo veci udelenia súhlasu s oplatením pozemkov, ktorý už bol právoplatne udelený. Podľa obchodnej spoločnosti B., a. s. je napadnutý rozsudok krajského súdu nezákonný z dôvodu, že krajský súd nemal vyhovieť žalobe nakoľko predmetom súdneho prieskumu v danom prípade je rozhodnutie, ktoré nemôže byť predmetom súdneho prieskumu v zmysle § 248 písm. a/ OSP. Preskúmané správne rozhodnutie je totiž rozhodnutím o nepriznaní postavenia účastníka konania a nie rozhodnutím vo veci samej. Poukázal pritom na rozhodnutie Vrchného súdu v Prahe č. Rs 419 5A 88/97, či Rs 457 5A 7/98 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26.10.2010, sp. zn. 5Sžp/1/2010. Uviedol, že ak sa žalobca domnieval, že mal byť účastníkom správneho konania pred obvodným úradom, resp. žalovaným, mal možnosť podať žalobu podľa ustanovenia § 250 ods. 2 druhá veta OSP proti súhlasu s oplatením pozemkov, t. j. proti meritórnemu rozhodnutiu; Súd by následne otázku účasti žalobcu skúmal ako predbežnú otázku a v prípade kladného vyriešenia by postupoval podľa § 250b ods. 2 OSP. Nie je však možné v rámci súdneho prieskumu samostatne preskúmať rozhodnutie o nepriznaní postavenia účastníka konania. Za týchto okolností je daný dôvod pre zrušenie napadnutého rozsudku krajského súdu a zastavenie konania v zmysle § 250d ods. 3 OSP. Žiadal preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 23.08.2011, č. k 13S/61/2009-157, zrušil, konanie zastavil a priznal vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo z dôvodov a v medziach podaného odvolanie (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania

(§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu je potrebné zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

V správnom súdnictve preskúvajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (piata časť, prvá hlava, § 244 ods. 1 OSP).

Podľa § 250 ods. 1 veta prvá OSP účastníkmi konania sú žalobca a žalovaný.

Podľa § 250 ods. 1 veta druhá OSP (účinného od 15.10.2008) súd aj bez návrhu uznesením priberie do konania účastníka správneho konania, ktorého práva a povinnosti by mohli byť zrušením správneho rozhodnutia dotknuté.

Piata časť OSP v ustanovení § 250 ods. 1 veta prvá obsahuje samostatnú definíciu účastníkov občianskeho súdneho konania, ktorá sa javí byť totožná s definíciou pre sporové konanie podľa tretej časti OSP, v tom, že za účastníkov konania považuje žalobcu a žalovaného. Z ustanovenia § 250 ods. 2 veta prvá OSP ďalej vyplýva obmedzenie procesnej legitímácie len na tie fyzické a právnické osoby, ktoré boli účastníkmi správneho konania a ktoré o sebe tvrdia, že ako účastníci správneho konania boli rozhodnutím správneho orgánu ukrátené na svojich právach, t. j., že im takýmto rozhodnutím bola spôsobená ujma.

Ak súd v priebehu konania zistí, že zrušenie správneho rozhodnutia by sa mohlo dotknúť aj iného účastníkom správneho konania má zo zákona povinnosť pribrať tohto účastníka správneho konania do konania pred súdom, ak by jeho práva a povinnosti mohli byť zrušením správneho rozhodnutia dotknuté.

Účelom ustanovenia § 250 ods. 1 veta druhá OSP je efektívne zabezpečiť osobám, ktorých práva a povinnosti môžu byť v správnom súdnictve zrušením správneho rozhodnutia dotknuté, právo na spravodlivý súdny proces.

Na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliada odvolací súd, len ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 OSP).

Predmetom administratívneho konania v danej veci bolo vydanie súhlasu podľa § 13 písm. d/ zákona o ochrane prírody a krajiny na oplotenie pozemkov za hranicami zastaveného

územia obce v katastrálnych územiach T. a P., nachádzajúcich sa v území s 2. stupňom ochrany prírody za účelom plánovaného rozšírenia zvernice B. na chov jelenej zveri v lokalite S. účastníkovi správneho konania obchodnej spoločnosti B., akciová spoločnosť, so sídlom B., IČO: X.

Je teda nesporné, že táto obchodná spoločnosť bola účastníčkou správneho konania, a preto v súlade s ustanovením § 250 ods. 1 OSP účastníkom súdneho konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného sú nielen žalobca, ktorí podal žalobu proti rozhodnutiu o jeho nepribratí do správneho konania, a žalovaný správny orgán, ale účastníkom konania má byť aj obchodná spoločnosť B., akciová spoločnosť, ako účastníčka správneho konania, ktorej práva a povinnosti mohli byť zrušením správneho rozhodnutia dotknuté.

Krajský súd v konaní postupoval v rozpore s ustanovením § 250 ods. 1 OSP, keď do konania nepribral účastníčku správneho konania obchodná spoločnosť B., akciová spoločnosť. Nesprávne určenie okruhu účastníkov krajským súdom je takou vadou konania, pre ktorý je potrebné rozsudok krajského súdu zrušiť a vrátiť mu vec na ďalšie konanie.

Ďalšou podstatnou otázkou, s ktorou sa krajský súd náležite nevysporiadal, bola otázka charakteru žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného.

V prejednávanej veci sa žalobca domáha preskúmania postupu a rozhodnutia žalovaného č. j.: KÚŽP/2009/00424-2/Ďu z 01.06.2009, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a zároveň potvrdil rozhodnutie Obvodného úradu životného prostredia v Považskej Bystrici č. j.: OÚŽP-2009/00027-7-Ba EA18A-10 z 23.04.2009 o tom, že sa žalobcovi nepriznáva postavenie účastníka správneho konania vo veci vydania súhlasu podľa § 13 ods. 2 písm. d/ zákona o ochrane prírody a krajiny na oplotenie pozemku za hranicami zastavaného územia obce pre žiadateľa; B., a. s., so sídlom P. (t. č. so sídlom B.). Nesporným je, že žalobca napadol rozhodnutie o nepriznaní postavenia účastníka v správnom konaní, ktoré podľa právnej teórie ako aj predchádzajúcej súdnej praxe (pozri bližšie napr. rozhodnutia Vrchného súdu v Prahe č. Rs 419 5A 88/97, č. Rs 457 5A 7/98) bolo považované za rozhodnutie procesnej povahy, ktoré sa v správnom súdnictve samostatne nepreskúmava.

Nakoľko súdna prax v ostatnom čase osobitne po vydaní rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-240/09 z 08.03.2011 pripustila aj súdny prieskum týchto procesných rozhodnutí osobitne vo veciach týkajúcich ochrany životného prostredia v tom

smere, aby občianske združenia so vzťahom k životnému prostrediu boli považované za účastníka správneho konania a tak mohli mať právo plnohodnotne sa zúčastniť aj súdneho konania (k tomu pozri napr. aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžp/24/2009 z 02.06.2011, či jeho rozsudok sp. zn. 3Sžp/48/2009 z 02.08.2011), bolo potrebné, aby sa krajský súd vysporiadal aj s otázkou možnosti vecného prejednanja žaloby, najmä za tých skutkových okolností, ak rozhodnutie Obvodného úradu životného prostredia v Považskej Bystrici, č. j. OÚŽP-2009/00027-12-Ba EA18A-10 z 10.06.2009 o udelení súhlasu žiadateľovi B., a. s., s oplotením pozemku za hranicami zastavaného územia obce nadobudlo právoplatnosť.

Podľa názoru najvyššieho súdu nemožno ponechať bez povšimnutia, že ak je správne konanie v merite veci právoplatne skončené, neexistuje už spôsobilý predmet prieskumu správneho rozhodnutia o nepriznaní postavenia účastníka v správnom konaní, nakoľko osoba domáhajúca sa postavenia účastníka v správnom konaní už nemôže realizovať svoje procesné oprávnenia (tie môže vykonávať iba v prípade, ak správne konanie aktuálne prebieha). V takomto prípade je namieste konanie zastaviť podľa § 250d ods. 3 OSP, a odkázať osobu, ktorá sa domáha účasti v správnom konaní na ustanovenie § 250b ods. 2 OSP, za predpokladu zachovania zákonnej lehoty (§ 250b ods. 3 OSP). Samostatné preskúmanie rozhodnutia o nepriznaní postavenia účastníka správneho konania (§ 14 správneho poriadku) môže byť prípustné len vtedy, ak správne konanie aktuálne prebieha. V prípade žaloby proti rozhodnutiu o nepriznaní postavenia účastníka v správnom konaní je preto potrebné v každom konkrétnom prípade zisťovať stav správneho konania, konkrétne, či sa meritórne nejedná o právoplatne skončenú vec.

Ďalším nedostatkom rozhodnutia krajského súdu bolo, že sa pri svojom rozhodovaní náležite nevysporiadal s námietkami žalovaného, ale bez bližšieho zdôvodnenia neprihliadnuc na špecifický predmet konania v danej veci vychádzal iba zo všeobecného obsahu rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžp/41/2009 z 12. apríla 2011 a záverov vyslovených v rozsudku Súdneho dvora Európskej únie č. C-240/09 zo dňa 08.03.2011, čím je jeho rozhodnutie nepresvedčivé.

S poukazom na vyššie uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 221 ods. 1 písm. f/ a písm. h/ OSP musel zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Úlohou krajského súdu v ďalšom konaní bude postupovať v naznačenom smere a za účastníka konania pribrať v zmysle § 250 ods. 1 OSP, obchodnú spoločnosť B., a. s., ktorá má procesné práva, preto jej musí byť zo strany súdu umožnené, aby ich mohla riadne uplatniť a aby jej postupom súdu nebola odňatá možnosť pred ním konať, vyporiada sa s otázkou preskúmateľnosti žalobou napadnutého správneho rozhodnutia a v každom prípade svoje rozhodnutie náležitým spôsobom odôvodní.

Podľa § 250ja ods. 4 OSP v novom konaní je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu a v novom rozhodnutí rozhodne znova i o náhrade trov celého konania (§ 224 ods. 3 OSP v spojení s § 246c veta prvá OSP), pričom sa náležite vyporiada aj s námietkami žalovaného uvedenými v odvolaní proti časti rozsudku týkajúcej sa náhrady trov pôvodného prvostupňového konania.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 26. januára 2012

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková